

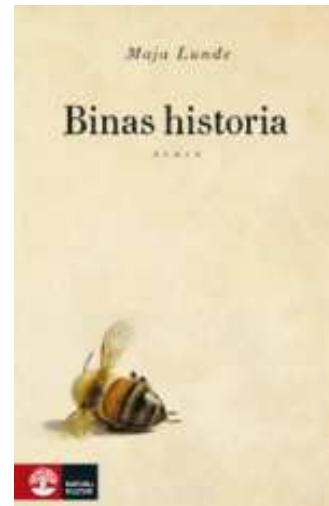
Maja Lunde: Binas historia

Bakom denna rätt torra titel döljer sig en av de bästa böckerna jag läst på länge. Den beskriver den tyvärr så brännande aktuella frågan om insekternas tillbakagång och därmed hotet mot de växter som är beroende av pollinering.

Genom tre människoöden i skilda tider gestaltar författaren hur människorna är beroende av bina för sin fortlevnad. William lever i England på 1850-talet. Han är en melankolisk ganska misslyckad biolog och fröhandlare som vill bygga en ny sorts bikupa. George bor i USA; det är 2007 och den fruktade CCD som innebär att bisamhällena plötsligt och till synes oförklarligt kollapsar når även hans bisamhällen. I Kina år 2098 kämpar Tao med pollinering på stora fruktodlingar. Hennes högsta önskan är att ge sin son Wei-Wen ett bättre liv.

Maja Lunde har en skarp blick för relationerna i en familj, vardagens påfrestningar och glädjeämnen. Man grips verkligen av personernas öden. Till en början tycks Taos, Georges och Williams enda gemensamma nämnare vara bin, men så småningom förstår man att de är sammanlänkade på flera sätt.

Det kan inte vara lätt att skriva en roman om bidöden så att den engagerar så starkt men det har verkligen Maja Lunde lyckats med. Boken slutar också med en smula välbehövligt hopp.

Hannah Kent: En mörderska bland oss

Alltsedan jag slukade böcker av Halldor Laxness har jag varit fascinerad av Island. Det sagoaktiga, den vackra naturen och det slitsamma livet. För några år sedan kom Hannah Kent som är från Australien, med en roman som utspelar sig på Island. Den bygger på en sann historisk händelse som hon fick höra talas om när hon var utbytes-student, om den sista personen som avrättades på Island år 1830.

Pigan Agnes Magnúsdóttir är dömd till döden för mordet på sin husbonde och älskare Natan Kettilsson. I väntan på avrättning inhyses hon hos fjärdingsmannen Jon Jonsson och hans familj. Gårdens folk är rädda att Agnes ska mörda dem och håller avstånd bl.a. genom att ständigt hålla henne sysselsatt med hårt arbete. Så småningom ändras deras inställning något då de hör henne berätta om sitt liv för sin själasörjare; en ung präst som heter Toti.

Agnes som är en intelligent och viljestark kvinna är berättaren i delar av boken som även innehåller bl.a. en absurd brevväxling om yxan som ska användas vid avrättningen: vem ska tillverka den, vem betalar? Alla detaljer om maten, kläderna, smutsen, kölden, ohyran ger en tydlig bild av hur det var att leva – speciellt som kvinna – i ett fattigt isolerat Island.

I sista kapitlet av boken, då det händer som vi vet ska hända skälver läsaren lika mycket som Agnes. Det är mästertligt skrivet och mycket gripande.

Till sist en underbar trädgårdsbok

Elisabeth Svalin Gunnarsson: I min trädgård vill jag vara Karin

Författaren har sammanställt ett rikt material där Karin – och inte Carl - står i centrum. Förutom ett porträtt av Karin Larsson och hennes tid och trädgård är det också en praktisk trädgårdshandbok. Karin hade känsla för färg och form, var okonventionell och före sin tid. Allt hon tog i blev vackert och funktionellt.

Bildmaterialet består av svartvita fotografier, Carl Larssons akvareller och nytagna bilder från trädgården i Lilla Hyttnäs och andra platser som inspirerat.

Den här boken läser man inte från pärm till pärm . Man bläddrar fram och tillbaka och läser om August Strindberg och hans kärlek till pelargoner. Eller om Carls och Karins tid i Grez-sur-Loing och hur det påverkade trädgårdens utformning. Eller så blir det en enkel grönmålad spaljé.

